

Små og store forbrydere

Når jeg hører om en medborger, der er kreativ i sin skattetænkning, ser jeg for mig et billede af lommetyven, der rapser mafiabossens tegnebog, skriver Hans Kristian Pedersen

Statsminister Anders Fogh Rasmussen har efterlyst skattemoral og skoset virksomheder, der benytter loven til at nedsætte skattebetalingen. Men selv sætter skattemyndighederne standarden for dårlig moral på et så lavt niveau, at man skal være blottet for samvittighed for at kunne følge med.

Det er med blandede følelser, jeg læser sager om selskabstømmere og konkursryttere. Vel er det skidt for fællesskabet, når nogen snyder, men der er alligevel noget i mig, der jubler. Som når det på film lykkes en lommetyv at snuppe en tegnebog fra en mafiaboss. Vel må man ikke stjæle, men når det går ud over en endnu større forbryder, er det alligevel som om, at retfærdigheden sker fyldest.

JEG OPFATTER efterhånden skattemyndighederne som den lokale mafia. I 20 år som selvstændig erhvervsdrivende med Laserdisken har jeg oplevet deres kreative forsøg på at stjæle mine penge – udover dem, jeg retteligt bør bidrage til fællesskabet med.

Først var der i 1988 arbejdsmarkedsbidraget (ambi), der var designet til at rette op på betalingsunderskuddet med kreative regler, der pålagde importører (mig) ekstra afgifter, mens eksportører fik tilskud.

Der var politisk opbakning til denne forskelsbehandling, der nåede at vende betalingsbalancen, inden den blev erklæret ulovlig af EF-domstolen. Fik jeg erstatning? Nej, Told & Skat (T&S) mente, jeg bare kunne have hævet priserne og ladet kunderne betale.

1993: TOLD & SKAT i Aalborg fandt på, at de kunne opkræve flere penge, hvis de lod som om, at film på Laserdiscs var det samme som grammofonplader.

Det medførte nemlig, at Laserdisken (udover moms) skulle opkræve en forbrugsbegrænsende afgift – en slags miljøafgift, der var indført for at begrænse forbruget af vinyl.

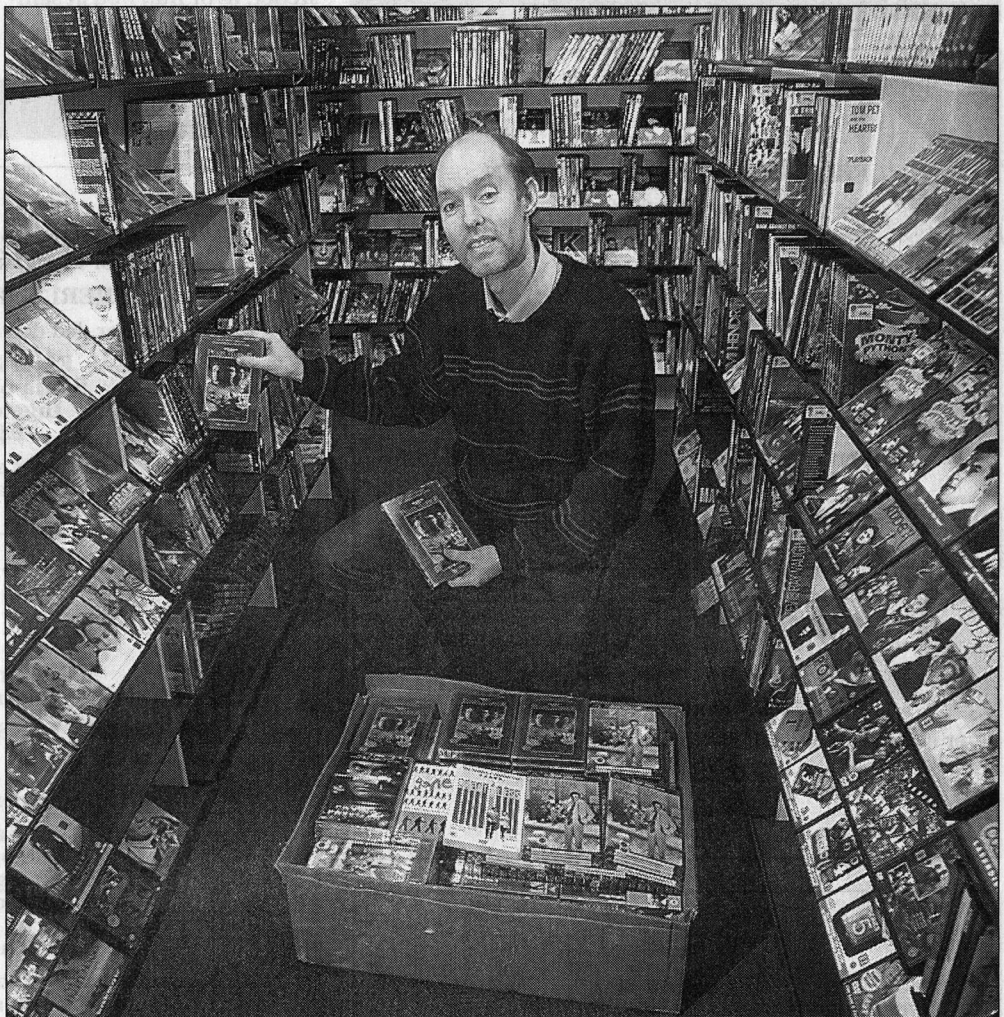
At Laserdiscs ikke indeholdt vinyl, havde en helt anden toldkode og allerede var undersøgt og kategoriseret som afgiftsfri, bekymrede ikke T&S.

De ignorerede også, at mine konkurrenter i andre regioner ikke betalte afgift, så det i realiteten var en Laserdisc-afgift.

Momsnævnet, den øverste administrative myndighed, som jeg havde klaget til, lod sig ikke overbevise af T&S's argumenter om, at både Laserdiscs og grammofonplader er runde og flade og derfor er det samme. T&S blev underkendt.

JEG KRÆVEDE erstatning for tabt indtjening, fordi omsætningen i afgiftsperioden var styrtstykket. T&S ville overveje kravet, men pudsigt nok tilbød de uden videre at betale afgiften tilbage.

Tilbagebetaling skal da ske i de bunder, som betalte afgiften, indvendte jeg, men T&S så helst, at Laserdisken håndterede det prak-

tiske. Det accepterede jeg uden at forudse den dobbeltmoral, der viste sig at ligge til grund for tilbuddet.

Da T&S besvarede mit krav om erstatning, blev det afvist med henvisning til, at jeg allerede havde fået den betalte afgift tilbage – og så kunne jeg ikke få erstatning oveni.

Forstod T&S ikke forskellen på mine tab og kundernes tab, og var det så mine egne penge, jeg var ved at dele ud til kunderne? På vegne af en kunde søgte jeg tilbagebetaling af betalt afgift, og ikke uventet blev kravet afvist med henvisning til udbetalingen til Laserdisken. Det ene øjeblik skulle pengene dække mine tab. Det næste øjeblik skulle samme penge dække kundernes tab.

DET VAR uklart og hyklerisk, og jeg kunne ikke få et svar. Ikke engang, da spørgsmålet blev taget op i Folketinget som et spørgsmål til skatteministeren (Carsten Koch), fik jeg en afklaring.

"Det må domstolene afgøre" var svaret på det simple spørgsmål, om de tilbagebetalte penge skulle dække Laserdiskens eller kundernes tab.

Jeg måtte nlægge to retssager ved Østre Landsret og få dem behandlet sammen; én som kunde om tilbagebetaling af afgift og én som ejer af Laserdisken om erstatning – bare for at få klarhed over, hvem de udbetalte penge tilhørte.

1996: DER VAR nu gået tre år med løgn, hukommelsestab og bortforklaringer.

Jeg mistede tålmodigheden og tilbageholdt moms på omkring 500.000 kr i en tvungen modregning. T&S svarede igen ved at anlægge fogedsag for at tvangsinddrive momsen. "Man kan ikke modregne mod Told & Skat", sagde bl. a. Venstres skatteordfører Anders Fogh Rasmussen, som dog personligt lovede mig, at han ville arbejde for at forbedre retssikkerheden for borgerne, hvis han kom til magten

igen.

Heldigvis blev T&S i Vestre Landsret på det nærmeste til grin over deres latterlige fremfærd, og de blev surmulende tvunget til at acceptere modregningen.

2000: ØSTRE LANDSRET dømte T&S til at betale erstatning på 750.000 kr plus renter og sagsomkostninger, men hermed var det ikke slut med at lave numre.

T&S lavede en renteberegning, så Laserdisken skulle betale dobbelt så meget i rente af den tilbageholdte moms, som T&S skulle betale til Laserdisken af erstatningen. Summa summarum: Selvom jeg havde tilbageholdt et mindre beløb end erstatningen og aldrig reelt havde skyldt T&S noget, kom de frem til, at det var mig, der skyldte dem!

I det mindste blev sagen afsluttet, troede jeg. Laserdisken, der ligesom andre personligt ejede virksomheder var tilmeldt virksomhedsskatteordningen, betalte selskabsskat af erstatningen, jeg betalte personlig skat af de penge, jeg hævdede til privat forbrug, mens resten blev stående som opsparing til personlig beskatning i efterfølgende år i takt med, at jeg hævdede dem til mig selv.

2004: ANDERS FOGH Rasmussen har som statsminister indledt et korstog mod umoralske virksomheder, alt imens hans egne folk er blevet endnu mere kreative i jagten på mine penge – i særdeleshed den erstatning, jeg fik tildelt fire år tidligere. @Brød.9.: Forleden udmøntede det sig i en skatte-regning på 407.129 kr. Med tilbagevirkende kraft har myndighederne ophævet virksomhedsskatteordningen, så ikke blot erstatningen, der dækker flere års tab, men også tidligere års overskud, hvoraf jeg allerede havde betalt selskabsskat og ladet resten stå som opsparing i virksomheden, alt sammen beskattes som personlig indtægt – og alt sammen i år 2000.

"Jeg opfatter efterhånden skattemyndighederne som den lokale mafia".

På den måde beskattes over halvdelen af 10 års indtægt som personlig indkomst i samme år, dvs. beskatningsgrundlaget for år 2000 blev på den måde større end de øvrige 9 år tilsammen.

Det giver en højere beskatning, og oveni denne ekstraskat har de lagt renter på 86.016,12 kr, fordi skatten – der altså ikke eksisterede for blot en måned siden – ikke er betalt rettidigt.

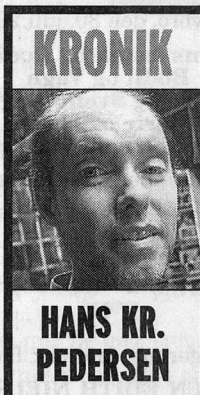
JEG TROEDE ikke mine egne øjne, men jeg blev sat på plads af den ansvarlige skatterevisor Bo Horsmark, da jeg forundret spurgte, om han fandt det rimeligt, at T&S ulovligt forholder mig en indkomst i en årrække blot for at brandbeskatte den erstatning, retten efterfølgende tildeler mig.

"Rimeligt?", svarede han forundret. "Vi har fundet en bestemmelse, der kan fortolkes sådan, at vi kan nægte at lade dig benytte virksomhedsskatteordningen. Det vælger vi at gøre. Vi tager da ikke hensyn til, om det er rimeligt."

Glemte er både Anders Fogh Rasmussens løfte om retssikkerhed og hans moralprædiken: "Mennesker, der har et ansvar i det danske samfund, bør tænke på, hvad der er ret og rimeligt. Det kan man ikke give en facitliste for, men jeg tror, den enkelte i virkeligheden er godt klar over, hvad det vil sige at opføre sig ordentligt."

Jeg vil helt sikkert tænke på T&S og mit møde med Bo Horsmark, næste gang jeg hører statsministeren tale om skattemoral. Og når jeg hører om en medborger, der er kreativ i sin skattetænkning, ser jeg for mig et billede af lommetyven, der rapser mafiabossens tegnebog.

● Hans Kristian Pedersen er indehaver af Laserdisken, Prinsensgade 38, Aalborg. E-mail: hk@laserdisken.dk. Hjemmeside: www.laserdisken.dk

HANS KR. PEDERSEN

KRONIK